

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **R.JELINEK GROUP SE**, se sídlem Spoorlaan 386, 5038 CD Tilburg, Nizozemsko, zast. Mgr. Dagmar Maršíkovou, advokátkou se sídlem Ševcovská 3246, Zlín, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem A. Čermáka 2a, Praha 6, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 20. 8. 2010, sp. zn. O-469536, č. j. O-469536/30264/2010/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2014, č. j. 9 A 219/2010 – 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí předsedy žalovaného. Tímto rozhodnutím byl zamítnut její rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 29. 4. 2010, zn. sp. O-459536 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), o zamítnutí přihlášky barevné obrazové ochranné známky přihlašovatele M. F. (dále jen „přihlašovatel“) pro všechny alkoholické nápoje, zařazené do třídy (33) mezinárodního třídění výrobků a služeb.

[2] Pro přihlašované výrobky zařazené do tříd (5) léčivé byliny; (21) sklo s výjimkou stavebního, porcelán, keramika, majolika, náčiní a nádoby pro domácnost – v rámci této

třídy; (30) mlynářské, těstářenské, pekařské a cukrářské výrobky, cukrovinky, čokolád a výrobky z ní, pochutiny a pokrutiny na bázi obilovin, jemné trvanlivé pečivo, sušenky, oplatky, káva, kakao, čaj, med, koření, omáčky a chuťové přísady patřící do třídy 30; (32) nealkoholické nápoje, zůstal seznam nezměněn, a prvostupňové rozhodnutí předseda žalovaného potvrdil. Přihlašovatel byl povolen zápis barevné ochranné známky zn. sp. O-469536 (dále jen „přihlašované označení“) pro výše zmíněné výrobky zařazené do tříd (5), (21), (30) a (32).

[3] Předmětem sporu v posuzované věci je otázka, zda přihlášené výrobky ve třídách (5) a (32) mezinárodního třídění výrobků a služeb jsou podobné likéru, jakožto výrobku, pro který je zapsána kombinovaná ochranná známka č. 158265 ve znění „PRADĚD“ (dále jen „namítané označení“).

[4] Městský soud po vymezení sporné otázky odmítl námitku stěžovatelky týkající se použití tzv. „kompenzačního principu“, vyplývajícího z judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“). Tento princip je možné použít pouze tehdy, pokud je mezi výrobky nebo službami alespoň částečná podobnost. Ztotožnil se s důvody, pro které předseda žalovaného a Úřad neshledali stejné nebo blízké podstatné znaky přihlašovaných a namítaných výrobků, v jejichž důsledku by mohla být u relevantní části spotřebitelské veřejnosti vyvolána představa, že pocházejí od jednoho a téhož výrobce či poskytovatele.

[5] Výrobky ve třídě (32) nealkoholické nápoje a likéry ve třídě (33) neshledal jako podobné. Sice se jedná o nápoje určené k lidské konzumaci a šlo přisvědčit argumentaci stěžovatelky, že v současném tržním prostředí není neobvyklá výroba alkoholických a nealkoholických nápojů jedním výrobcem a že jsou nabízeny k prodeji v obchodech s potravinami a v restauračních zařízeních, tedy na stejných obchodních místech. Tím dle soudu jejich podobnost končí. Nealkoholické nápoje jsou z pohledu průměrného spotřebitele určeny pro všechny věkové kategorie a slouží především k uhašení žízně. Naproti tomu likéry jsou sladkým alkoholickým nápojem často ochuceným ovocem, kořením, bylinkami, smetanou. Jsou známy různé druhy likérů, např. kávové, čokoládové, ovocné, bylinné, krémové, vaječné, apod. Průměrný spotřebitel je průměrně informovaný, pozorný a rozumný, a proto bude rozlišovat, zda nakupuje alkoholický či nealkoholický nápoj a bude je v místech, kde jsou prodávány či na nápojových lístcích v restauracích, hledat v různých odděleních prodejen či v různých částech nápojového lístku. Nešlo proto dospět k závěru, že by byl průměrný spotřebitel uveden v omyl při koupi výrobků přihlášeného označení a měl za to, že tyto výrobky pocházejí od stěžovatelky.

[6] Dále nebyla shledána podobnost výrobků přihlášeného označení ve třídě (5) léčivé byliny s likéry zapsanými ve třídě (33) namítaného označení. I v tomto ohledu se jedná o výrobky, které jsou určeny jiným konečným spotřebitelům. Nadto si průměrný spotřebitel likér nespojuje pouze s bylinami, neboť likérů existuje celá řada. Ačkoli je likér možné ojediněle nakoupit i v lékárnách, tak zpravidla jsou dostupné pro spotřebitele v obchodech s potravinami, popř. v restauracích. Pokud by došlo k prodeji léčivých bylin v samoobslužných prodejnách potravin, vždy se bude jednat o nabídku k prodeji umístěnou v samostatném oddělení, zcela odlišném od oddělení k prodeji alkoholických nápojů. Městský soud dále konstatoval, že samotná skutečnost, že některý z druhů likérů je vyráběn z bylin, nemůže způsobit na straně spotřebitele záměnu výrobku ve třídě (5) léčivé byliny s likéry ve třídě (33) alkoholické nápoje.

[7] Městský soud proto žalobu dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[8] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností, jejíž důvody lze podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Rozhodnutí soudu je založeno na nesprávném právním posouzení věci a soud se nevypořádal s argumenty uvedenými v žalobě.

[9] Namítá, že případnou odlišnost prodejních míst nelze použít jako jediný argument pro nezaměnitelnost srovnávaných označení, která jsou si velmi podobná. Z hlediska zaměnitelnosti výrobků je podstatná zejména míra podobnosti srovnávaných označení, protože skutečnost, že alkoholické a nealkoholické nápoje jsou prodávány v různých odděleních, není z hlediska zaměnitelnosti srovnávaných označení podstatná. Spotřebitel může dospět k závěru, že stěžovatelka, vyrábějící bylinný likér, rozšířila svůj sortiment o byliny, které s bylinnými likéry úzce souvisí. Zdůrazňuje, že při hodnocení podobnosti srovnávaných výrobků je třeba zohlednit velmi blízkou podobnost srovnávaných označení.

[10] Nealkoholické nápoje a likéry lze zařadit do skupiny potravin a dále do podskupiny nápojů určených k lidské konzumaci. Z tohoto argumentu lze usoudit zřejmou podobnost. Jak likéry, tak nealkoholické nápoje jsou nabízeny k prodeji v obchodech s potravinami a restauračních zařízeních, tady na stejných obchodních místech. Případnou vzdálenější podobnost mezi likérem a nealkoholickým nápojem je nutné kompenzovat velmi úzkou podobností srovnávaných označení.

[11] Stěžovatelka je přesvědčena, že podobnost je dána rovněž i mezi bylinným likérem a léčivými bylinami ve třídě (5) mezinárodního třídění výrobků a služeb. Bylinné likéry jsou spotřebiteli nakupovány pro své pozitivní a ozdravné účinky na lidský organismus. Léčivé byliny jsou spotřebiteli pořizovány ze stejného důvodu. Léčivé byliny a bylinné likéry jsou nabízeny k prodeji na stejných obchodních místech, a to v lékárnách či různých specializovaných prodejnách zaměřených na ozdravné produkty. Léčivé byliny a bylinné likéry jsou produkty zaměřené na stejný okruh spotřebitelů. Stěžovatelka si je vědoma skutečnosti, že podobnost likérů a bylin je velmi nízká, nicméně je třeba zohlednit velmi vysoký stupeň podobnosti srovnávaných ochranných známek.

[12] S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a stěžovatelka je zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti

a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se zabýval namítanou nepřezkoumatelností kasační stížností napadeného rozsudku, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí vylučuje jeho věcný přezkum. Žádné důvody nepřezkoumatelnosti soud nenalezl. Městský soud se dostatečně vypořádal s žalobními námitkami, které jsou v podstatě totožné jako námitky kasační. Posoudil stěžovatelkou namítanou podobnost likérů s přihlášenými výrobky v třídě (5) léčivé byliny, tak i v třídě (32) pro nealkoholické nápoje. Žádnou podobnost výrobků neshledal, a proto neaplikoval kompenzační zásadu, které se stěžovatelka dovolávala. Jeho úvahy jsou srozumitelné a podepřené dostatečným množstvím argumentů.

[16] Předmětem sporu v posuzované věci je otázka, zda lze shledat určitý stupeň podobnosti mezi likéry z třídy (33) mezinárodního třídění výrobků a služeb a léčivými bylinami z třídy (5), a dále mezi likéry a nealkoholickými nápoji z třídy (32).

[17] Z ustanovení § 26 odst. 4 a odst. 5 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o ochranných známkách“), vyplývá, že zjistí-li Úřad, že přihlašovaná ochranná známka nezasahuje do zákonem chráněných starších práv třetích osob uvedených v § 7, námitky zamítne; pokud zjistí v průběhu řízení o námitkách, že přihlašovaná ochranná známka nesplňuje podmínky pro zápis jen pro některé výrobky nebo služby, pro které byla podána přihláška, přihlášku zamítne v rozsahu výrobků nebo služeb, pro které přihláška nesplňuje podmínky zápisu.

[18] Podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách se „[p]řihlašované označení nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu [průmyslového vlastnictví] vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou“.

[19] Z judikatury Nejvyššího správního soudu, SDEU a Tribunálu vyplývají následující obecné principy.

[20] Podle ustálené judikatury SDEU musí být existence nebezpečí záměny u veřejnosti posuzována celkově, tj. musí být zohledněny všechny relevantní faktory projednávaného případu (srov. rozsudek SDEU ze dne 11. 11. 1997, SABEL, C-251/95, bod 22; rozsudek SDEU ze dne 22. 6. 1999, Lloyd Schuhfabrik Meyer, C-342/97, bod 18; a nejnověji rozsudek SDEU ze dne 2. 9. 2010, Calvin Klein Trademark Trust v. OHIM, C-254/09 P, bod 44).

[21] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dovodil, že podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách je překážkou bránící zápisu přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek existence pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti, která je dána pouze při kumulativním splnění dvou zákonem stanovených podmínek. Těmito

podmínkami jsou jednak shodnost či podobnost přihlašovaného označení se starší ochrannou známkou a jednak shodnost nebo podobnost výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a namítaná starší ochranná známka vztahují (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007 - 141; ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006 - 97). Nejvyšší správní soud rovněž převzal z judikatury SDEU tzv. kompenzační zásadu [blíže viz rozsudek SDEU ze dne 29. 9. 1998, Canon, C 39/97, bod 17; a rozsudek Tribunálu ze dne 14. 12. 2006, Mast-Jägermeister v. OHIM – Licorera Zacapaneca (VENADO), T 81/03, T 82/03 a T 103/03, Sb. rozh. s. II 5409, bod 74] spočívající v tom, že menší podobnost mezi výrobky a službami lze kompenzovat větší podobností mezi ochrannými známkami a naopak (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007 - 141; ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006 - 97). Kompenzační zásadu ovšem nelze aplikovat, když není shledána žádná podobnost mezi srovnávanými výrobky, přestože posuzovaná označení mohou být zcela totožná [blíže viz rozsudek SDEU ze dne 29. 9. 1998, Canon, C 39/97, bod 22].

[22] Pro posouzení podobnosti mezi dotčenými výrobky je namístě zohlednit všechny relevantní faktory, které charakterizují vztah mezi těmito výrobky. Tyto faktory zahrnují zejména povahu výrobků, jejich účel, způsob použití, jakož i jejich konkurenční nebo komplementární charakter. Dalšími faktory, na které je možno brát ohled, jsou též distribuční kanály, relevantní veřejnost (v české odborné literatuře se objevuje i termín referenční veřejnost) a obvyklý původ zboží [blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007 - 141; výše uvedený rozsudek Canon, bod 23; rozsudek Tribunálu ze dne 7. 9. 2006, Meric v. OHMI - Arbora & Ausonia (PAM-PIM'S BABY-PROP), T-133/05, body 28-30; či rozsudek Tribunálu ze dne 27. 10. 2005, Editions Albert René v. OHMI - Orange (MOBILIX), T-336/03, body 59-71]. Při posuzování shodnosti či podobnosti výrobků tedy není samo o sobě rozhodující, zda jsou výrobky v rámci mezinárodního třídění výrobků a služeb vytvořeného pro administrativní účely zařizování výrobků a služeb řazeny do shodných či odlišných tříd. Podstatné je, zda lze z hlediska průměrného spotřebitele takové výrobky a služby zařadit do jedné skupiny oblasti spotřeby (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2006, č. j. 11 Ca 258/2005 - 71).

[23] V projednávané věci je nesporné, že srovnávaná označení jsou si podobná. Nicméně aby došlo ke kumulativnímu splnění podmínek dle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, musí být shledán alespoň nějaký stupeň podobnosti mezi porovnávanými výrobky.

[24] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou podobností nealkoholických nápojů a likérů, jakožto druhu alkoholických nápojů. Vyšel z výše uvedených relevantních faktorů, které je třeba v takových případech hodnotit (srov. odst. 22). Z pohledu cílové skupiny se v případě nealkoholických nápojů jedná o širokou veřejnost všech věkových kategorií včetně dětí, oproti tomu likéry jsou, s ohledem na obsažený alkohol, určeny ke konzumaci pouze dospělým osobám. Účel a způsob použití nealkoholických nápojů je především obecně v uhašení žízně (běžná žízeň, osvěžení po sportu, občerstvení u jídla), kdežto u likérů o takovém účelu hovořit nelze, protože účelem konzumace likéru je např. vychutnání jeho chuti u posezení s přáteli, způsob jeho využití si lze představit v cukrářské výrobě nebo při výrobě míchaných alkoholických nápojů.

[25] U nealkoholických nápojů a likérů nelze rovněž hovořit o komplementárním charakteru srovnávaných výrobků, tzn., že nelze dospět k závěru o úzkém vztahu mezi výrobky v tom smyslu, že jeden výrobek je nezbytný nebo důležitý pro užití výrobku druhého. Z pohledu konkurenčního charakteru dotčených výrobků, tj. tzv. substituovatelnosti, má soud za to, že odlišná chuť a rozdíl spočívající v přítomnosti či v absenci alkoholu mají za následek to, že průměrný český spotřebitel, který si chce opatřit likér, jej zpravidla nebude srovnávat s nealkoholickými nápoji, ale opatří si skutečně likér, nikoli nealkoholický nápoj. Lze tedy dospět k závěru, že likér nepředstavuje nápoj, kterým lze obecně nahradit nealkoholické nápoje či naopak.

[26] Dalšími faktory, na které je nutné brát ohled, jsou též distribuční kanály. Nákup likérů i nealkoholických nápojů je možný v obchodech či restauracích. Nicméně lze zdůraznit, že průměrný spotřebitel je zvyklý na oddělení alkoholických a nealkoholických nápojů a věnuje mu náležitou pozornost. K tomuto oddělení dochází jak v obchodech, tak i na nápojových lístcích v restauračních zařízeních. Průměrný spotřebitel k tomuto oddělení přihlíží a působí na něj v tom smyslu, že dokáže spolehlivě určit, zda si vybírá z nabídky alkoholických či nealkoholických nápojů.

[27] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud neshledal žádnou tvrzenou podobnost nealkoholických nápojů a likérů. Nelze proto přisvědčit argumentu stěžovatelky, že vzdálenější podobnost mezi likérem a nealkoholickým nápojem je nutné kompenzovat velmi úzkou podobností srovnávaných označení. Aplikace kompenzační zásady v dané věci není možná, protože předpokladem pro její uplatnění je ve smyslu judikatury SDEU alespoň určitý stupeň podobnosti mezi porovnávanými výrobky, ke které Nejvyšší správní soud nedospěl.

[28] Stejným úhlem pohledu soud posuzoval dále tvrzenou podobnost mezi likérem a léčivými bylinami zařazenými do třídy (5) mezinárodního třídění výrobků a služeb.

[29] Léčivé byliny se obvykle používají na výrobu mastí, tinktur nebo čajů. Produkty z léčivých bylin mají pozitivní vliv na lidský organismus, a proto se využívají k ozdravným účelům. Ať už při konkrétním problému, tak jako prevence. Jak již bylo konstatováno výše, účelem konzumace likéru je např. vychutnání jeho chuti u posezení s přáteli, způsob jeho využití si lze představit v cukrářské výrobě nebo při výrobě míchaných alkoholických nápojů. I když je běžné konzumovat likér s příchutí bylinnou, tak běžný spotřebitel si likér nespojí výlučně s léčivou bylinnou, ale i s jinou chutí či ingrediencí, např. čokoládou, kávovou, medem, vanilkou či ovocem. Přestože si lze u bylinného likéru představit jistý možný léčivý účinek, tak běžný spotřebitel nebude substituovat (zaměňovat) léčivou bylinu za bylinný likér, protože tento alkoholický nápoj nelze využít ke všem způsobům použití jako léčivou bylinu (mast, tinktura, apod.). Lze tedy dospět k závěru, že likér nepředstavuje výrobek, kterým lze obecně nahradit léčivé byliny. Při komparaci léčivých bylin a likérů není možné hovořit ani o komplementárním vztahu, jelikož jeden výrobek není nezbytný nebo důležitý pro užití výrobku druhého. Jinými slovy při konzumaci likéru se nemusí užívat léčivé byliny. Léčivá bylina může být surovinou pro výrobu bylinného likéru, nicméně běžný spotřebitel nebude zaměňovat onu surovinu s konečným produktem v podobě bylinného likéru.

[30] Co se týče distribučních kanálů, je nutné konstatovat, že v obecné rovině jsou prodejní místa odlišná, protože léčivé byliny se obvykle prodávají v lékárnách či specializovaných obchodech. Oproti tomu likéry běžně nalezneme v supermarketech na oddělených místech, kde se prodává alkohol. Přestože si lze představit prodej léčivých bylin ojediněle i v supermarketech, průměrný spotřebitel bude takový sortiment hledat v oddělení odlišném od prodeje alkoholických nápojů. Dalším obvyklým distribučním kanálem likérů jsou restaurace, kde lze prodej léčivých bylin vyloučit. Byť je možné připustit prodej bylinného likéru i v lékárně, lze s ohledem na skutečnost, že od průměrného spotřebitele je třeba požadovat určitý stupeň pozornosti, a tím lze od něho očekávat, že náležitě přihlédne k podstatným rozdílům mezi značkami, označením výrobku apod., dospět k závěru, že průměrný spotřebitel odliší podstatné rozdíly mezi srovnávanými výrobky (srov. rozsudek SDEU ze dne 16. 7. 1998, sp. zn. C-210/96, ve věci Gut Springenheide GmbH, popř. i rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2013, sp. zn. 23 Cdo 1757/2012). Tento závěr podporuje i výše uvedené tvrzení o absenci substitučního vztahu mezi léčivými bylinami a likéry. Jiný slovy průměrný spotřebitel si bude vědom toho, zda přišel do lékárny pro léčivé byliny či bylinný likér.

[31] Stěžovatelka sama v kasační stížnosti uznala, že podobnost likérů a léčivých bylin je velmi nízká, přesto se snažila onu nepodobnost kompenzovat díky vysokému stupni podobnosti srovnávaných označení. Nejvyšší správní soud neshledal žádnou tvrzenou podobnost mezi likérem a léčivými bylinami, a proto nemohl přistoupit v souladu s judikaturou SDEU (srov. rozsudek SDEU ze dne 29. 9. 1998, Canon, C 39/97, bod 22) k aplikaci kompenzační zásady, které se stěžovatelka dovolávala.

IV. Závěr

[32] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[33] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2014

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu